

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אילפא ורבי יוחנן הוו גרסי באורייתא, דחיקא להו מילתא טובא, אמרי: ניקום וניזיל וניעבד עיסקא, ונקיים בנפשין (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון.	[אילפא ורבי יוחנן]											◇
אלו אותבי תותי גודא ריעעא. הוו קא כרכי ריפתא.												○
אתו תרי מלאכי השרת, שמעיה רבי יוחנן דאמר חד לחבריה: נישדי עלייהו האי גודא ונקטלינהו, שמניחין חזי עולם הבא ועוסקין בחיי שעה אמר ליה אידך: שבקינהו, דאיכא בהו חד דקיימא ליה שעתא.												◇
רבי יוחנן שמע, אילפא לא שמע.												○
שמע מר מדי?	רבי יוחנן לאילפא:											○
לא.	אמר ליה: [אילפא]											○
מדשמעי אנא ואילפא לא שמע. שמע מינה לדידי קיימא לי שעתא.	אמר: [רבי יוחנן]											◇
איהדר ואוקי בנפשא (דברים ט"ו) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ.	אמר ליה רבי יוחנן:											◇
רבי יוחנן דר, אלפא לא דר.												○
עד דאתא אילפא - מליך רבי יוחנן.												○
אמרו לו: אי אתיב מר וגרסי לא הוה מליך מר.												○
אזל תלא נפשיה באסקריא דספינתא, אמר: אי איכא דשאל לי במתניתא דרבי חיאי ורבי אושעיא ולא פשטינא ליה ממתניתין נפילנא מאסקריא דספינתא וטבענא.	[אילפא]											○
האומר תנו שקל לבניי בשבת והן ראוין לתת להם סלע - נותנין להם סלע. ואם אמר אל תתנו להם אל שקל - אין נותנין להם אל שקל. אם אמר מתו ירשו אחרים תחתייהם בין שאמר תנו, בין שאמר אל תתנו - אין נותנין להם אל שקל.	אתא ההוא סבא, תנא ליה:											◇
הא מני - רבי מאיר היא	אמר ליה: [אילפא]											○
מצוה לקיים דברי המת.	דאמר: [רבי מאיר]											○
אמרו עליו על נחום איש גזר וזו שהיה סומא משתי עיניו, גדם משתי ידיו, קיטע משתי רגליו, וכל גופו מלא שחין, והיה מוטל בבית רעוע ורגלי מטתו מונחין בספלין של מים כדי שלא יעלו עליו נמלים.												○
פעם אחת היתה מטתו מונחת בבית רעוע. בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואחר כך לפנות את הכלים.	[נחום איש גזר]											○
בניי, פנו את הכלים ואחר כך פנו את מטתי. שמוכטח לכם שכל זמן שאני בבית - אין הבית נופל.	אמר להם: [נחום איש גזר]											○
פינו את הכלים ואחר כך פנו את מטתו, ונפל הבית.												○
רבי וכי מאחר שצדיק גמור אתה, למה עלתה לך כך?	אמרו לו תלמידיו:											?
בניי, אני גרמתי לעצמי. שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי, והיה עמי משוי שלשה חמורים, אחד של מאכל ואחד של משהתה ואחד של מיני מגדים. בא עני אחד ועמד לי בדרך, ואמר לי: רבי פרנסני. - אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור. לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו. הלכתי ונפילתי על פניו, ואמרתי: עניי שלא חסו על עיניך - יסומו, ידיי שלא חסו על ידיך - יתגדמו, רגלי שלא חסו על רגליך - יתקטעו. ולא נתקררה דעתי עד שאמרתי: כל גופי יהא מלא שחין.	אמר להם: [נחום איש גזר]											○
אוי לנו שראינוך בכך	אמרו לו:											○
אמר להם: אוי לי אם לא ראיתוני בכך.	אמר להם: [נחום איש גזר]											○
ואמאי קרו ליה נחום איש גזר												^
דכל מילתא דהוה סלקא ליה אמר גזר וזו לטובה.												!
זימנא חדא בעו לשדורי ישראל דורון לבי קיסר, אמרו: מאן ייזיל? ייזיל נחום איש גזר, דמלומד בניסין הוא.												○
שדרו בידיה מלא סיפסא דאבנים טובות ומרגליות. אזל, בת בההוא דירא. בליליא קמו הנך דיראי, ושקלינהו לסיפסיה ומלונגהו עפרא.												○
כי משא התם שרינהו לסיפסא, חזנהו דמלו עפרא בעא מלכא למקטלינהו וכולהו. אמר: קא מחיכו בי יהודאי אמר: גם זו לטובה.												○
אתא אליהו, אדמי ליה כחוד מינייהו, אמר ליה: דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבוהון הוא, דכי הוה שדי עפרא - הוה סיפסיה, גילי - הו גירי, דכתיב (ישעיהו מ"א) יתן כעפר חרבו קש נדף קשתו.												○

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הוויא חדא מדינתא דלא מצו למיכבשה, בדקו מיניה וכבשוה, עיילו לבי גנויה, ומלוהו לסיפטיה אבנים טובות ומרגליות ושדרוהו ביקרא רבה.												○	כא.
כי אתו ביתו בההוא דיורא. אמרו ליה: מאי אייתית בהדך דעבדי לך יקרא כולי האי? אמר להו: מאי דשקלי מהכא אמטי להתם.												○	כא.
סתרו לדירייהו ואמטינהו לבי מלכא, אמרו ליה: האי עפרא דאייתי הכא - מדין הוא, בדקוה ולא אשכחוה, וקטלינהו להנך דיוראי.												○	כא.
אי זו היא דבר? עיר המוציאה חמש מאות רגלי כל.												■	כא.
עיר המוציאה חמש מאות ואלף רגלי, כגון כפר עכו, ויצאו הימנה תשעה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר. ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר. ועיר המוציאה חמש מאות רגלי, כגון כפר עמיק, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר, ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר.	תנו רבנן:											○	כא.
דרוקרת עיר המוציאה חמש מאות רגלי הוה, ויצאו ממנה שלשה מתים ביום אחד, גזר רב נחמן בר רב חסדא תעניתא.	[רב נחמן בר רב חסדא]											○	כא:
כמאן - כרבי מאיר	רב נחמן בר יצחק:											■	כא:
ריחק נגיהותיו - חייב, קירב נגיהותיו - לא כל שכן?	דאמר: [רבי מאיר]											■	כא:
ליקום מר ליתני לגבן	רב נחמן בר רב חסדא לרב נחמן בר יצחק:											○	כא:
לא מקומו של אדם מכבדו, אלא אדם מכבד את מקומו. שכן מציינו בהר סיני שכל זמן שהשכינה שרויה עליו - אמרה תורה (שמות ל"ד) גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול החר ההוא, נסתלקה שכינה ממנו - אמרה תורה (שמות י"ט) במשך היבל המה יעלו בהר. וכן מציינו באהל מועד שבמדבר, שכל זמן שהוא נטוי אמרה תורה (במדבר ה') וישלחו מן המחנה כל צרוע. הוגללו הפרוכת - הותרו זבין והמצורעים ליכנס שם.	אמר ליה: [רב נחמן בר רב חסדא]											■	כא:
אי הכי - ניקום אנא לגבי מר.	אמר ליה: [רב נחמן בר רב חסדא]											?	כא:
מוטב יבא מנה בן פרס אצל מנה בן מנה, ואל יבא מנה בן מנה אצל מנה בן פרס.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק]											!	כא:
בסורא הוות דברתא, בשיבבותיה דרב לא הוות דברתא.												○	כא:
סברו מיניה משום זכותיה דרב דנפיש.												○	כא:
איתחזי להו בחילמא: רב דנפישא זכותיה טובא, הא מילתא זוטרא ליה לרב, אלא משום ההוא גברא, דשייל מרא ובילא לקבורה.												○	כא:
בדרוקרת הוות דליקתא, ובשיבבותיה דרב הונא לא הוות דליקתא.												○	כא:
סבור מינה בזכותא דרב הונא דנפיש.												■	כא:
איתחזי להו בחילמא: האי זוטרא ליה לרב הונא, אלא משום ההיא איתתא דמחמת תנורא, ומשיילי לשיבבותיה.												○	כא:
אמרו ליה לרב יהודה: אתו קמצי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[רב יהודה]											■	כא:
לא קא מפסדן.	אמרו ליה:											?	כא:
זוודא אייתו בהדייהו?	אמר להו: [רב יהודה]											!	כא:
אמרו ליה לרב יהודה: איכא מותנא בחזירי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[רב יהודה]											■	כא:
נימא קסבר רב יהודה מכה משולחת ממין אחד משולחת מכל המינין?												?	כא:
לא, שאני חזירי דמייין מעייהו לבני אינשי.												!	כא:
אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חזואי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[שמואל]											■	כא:
והא מרחק	אמרו ליה:											?	כא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	Talmud Navigator													
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י				
ליכא מעברא הכא דפסיק ליה.	אמר: [שמואל]										!	◇	כא:		
אמרו ליה לרב נחמן: איכא מותנא בארעא דישראל.												○	◇	כא:	
גזר תעניתא.	[רב נחמן]											■		כא:	
אם גבירה לוקה - שפחה לא כל שכן.	אמר: [רב נחמן]											■	◇	כא:	
טעמא דגבירה ושפחה, הא שפחה ושפחה - לא											ז			כא:	
והא אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חוזאי												○	◇	כא:	
גזר תעניתא	[שמואל]											■	ז	כא:	
שאני התם, כיון דאיכא שיירתא דלווי ואתיא בהדיה.												!	◇	כא:	
אבא אומנא הוה אתי ליה שלמא ממתיבתא דרקיעא כל יומא, ולאביי כל מעלי יומא דשבתא, לרבא כל מעלי יומא דכיפורי.													○	◇	כא:
הוה קא חלשא דעתיה דאביי משום דאבא אומנא.	[אביי]												○	◇	כא:
לא מצית למיעבד כעובדיה.	אמרו ליה:												○		כא:
ומאי הוה עובדיה דאבא אומנא?													^		כא:
דכי הוה עביד מילתא הוה מחית גברי לחוד ונשי לחוד, ואית ליה לבושא דאית ביה קרנא דהוות בזיעא כי בוסילתא. כי הוות אתיא ליה איתתא הוה מלביש לה, כי היכי דלא ניסתכל בה.													○	◇	כא:
ואית ליה דוכתא דצניעא דשדי ביה פשיטי דשקיל. דאית ליה - שדי ביה, דלית ליה - לא מיכסיף. כי הוה אתרמי ליה צורבא מרבנן אגרא מיניה לא שקיל, ובתר דקאי - יהיב ליה פשיטי, ואמר ליה: זיל בריא נפשך.													○	◇	כא:
יומא חד שדר אביי זוגא דרבנן למיבדקה													○	◇	כא:
אותבינהו, ואכלינהו, ואשקינהו, ומך להו ביסתרקי בליליא.													○	◇	כא: